

Město

Jiří Franěk

Šup's Samizdat 2005

shuppik@email.cz

Kdysi jeden přepjatej starej Greek, ten herák Leitos, psal o "božský hře", jak jeden je úplně v prrdeli a nadává že bůh není a je zlej a tak. Ale druhěj se má moc dobře a snáší do chrámu obětní sekerky. A z božího pohledu je to v průměru vcelku dobrý. Chudej i bohatec půl kuřete, jasně.

A žitíčko je to samý - spousta sraček, a najednou v nich najdeš dost dobrý věci - a "nádherný" chvíle, a po pár dnech koukneš zpátky a vidíš jen pustinu, prázdnotu do pekel vedoucí. A tak a naopak. Jedeš nočkou domu a ten tramvaják je úžasnej a pouští do vagónu nádhernou hudbikku a pak přistoupí hnusnej agresivní notor v hlavě motor a vykopne tě ven, spadneš do sraček přímo pod nohy d'assicky krásný holce, vezme tě domu, je to tichý a snivý a hebounce něžný, a vtom tam vtrhnou tři nadupaný morgoší a zřežou tě a vyrazej, jo, byl to jen hnusáckej trik jak tě vokrást, a venku právě vychází slunce a dole u řeky je mlha a koukaj z ní jen ty špičky věží, nádhera, jdeš dolů a je po romantice, všude jen haldy svinstva a wodpadků a motajících se špinavejch wožalců, a na jedný tý popelnici sedí ta zasněná ruská šelmice Nína z Farlanders a krásně hraje a zpívá...

A nebo taky datel, nezkoušej si nakecávat do hlavy. Po měsíci jakž takž smysluplným, kácení dřev kolem Beneshow, těžká práce, vstávání v pět na vlak a tak, - a najednou je ein zwei zase konec a jsi zpátky v tom hnusným bordelu tady. Kravál, smrad, špína, prach. Cikáni, houmlesové, kravatoidní kretění všude kolem. Zpatlaný slepice se v třítunovejch hromadách smradlavýho plechu zběsile smysluplně přemísťujou wodnikud nikam, mobilky cvrlikaj crrrrr- pííp, vo ničem, wohowu. Kecy a nic víc. A tak - a jak?

Všechno krachlo, všechno v hajzlu, jak už to tak bejvá. Po dobře prochrápaným dni se večer vyklepu na koncert jednoho kámoše, jdu pěšky, aspoň nějakěj pohyb, ale než ujdou půlku cesty už ani nevím proč tam jdu. Nálada na nějaký třískání do bubnů nula, ale jo, vlastně, musím tam, jeden starej dlužník přišel k prachum - a těch je mi velmi významně třeba. Nicméně, rozhoduju se že zrovinka nehoří, stavuju se v jednom takovym zapadáku, pár tichejch lidí, tlumený rádio, a nosí tam krásná ženská tak v mym věku.. - dám si pár pyf, pár rumíků, hodim pár pohledů, pár keců, a když padám dívá se na mě trochu divně a tiše se ptá: *-Přijdeš zas někdy?* Něco plácnu a mizím, právě jsem zjistil jak šíííleně mě sere, že tak moc potřebuju tu vatu...

Dorazim do klubu, je to takovej bezbarvej exsvazáckej hnus pro panelákový ksichty, bez náznaku jakýkoli atmosféry, zbytečně vybilény šedivo, korektně lesklo, vymydleno a hnusno. Nálada podle toho, tupý chlastání, žvanění wohowu, blá blá blá. Dva pracháči řešej potahy na sedačky. Fialový nebo zelený? To je přece podstatnej rozdíl! Čtyřicetiletý pedofilové ze slušných rodinek slintaj jak krásně vojedou nějaký nešťastný patnáctky ze zdrávky. No, ...- každej máme nějaký koníčky...

Sedím a vkusně přizvukuju hé-hé-hé. Humáč, wodpornost. Rozdíl proti tý hospodě je děsivej. Pak Mára konečně přestane s tím kraválem, chvíle krásnýho ticha, skoro jedenáct - a jak se dá vod těch komunistů zasnanejch čekat - zavíraj. Rockovej klub... haha. Jsme všicí kamarádi a máme sraz, tak se teda hýhahá veselý kolektiv přesunujem do další podobný nálevny, ale je tam kosa a obecně hnusně, a to už nevydrží nikdo. Známej bohatec se nabízí že nás rozveze, koupil si nějakou totálně zbytečně nařvanou plechovou sračku a jak je v zemi zvykem, sebevětší píčovinou třeba jest se permanentně chlubit, že. Konec konců, k čemu bychom si jinak takový šmejdy kupovali, proč bychom ztráceli vzácnej čas idiotským poskakováním, vyděláváním na ně? Ech..., *-blahoslaveny budou všechny mindráky světa...*

Ale, napadá mě, to má ten "smysluplněj" večer skončit takhle? Doblba, donikam, prázdno v hlavě a domu a pleskpallící vopostel?

To teda ne. Dík, soráč ale nejedu. Mějte se krásně, nejlíp zdechněte. A pak se ploužím tou trapně nafouklou vessnicí, dvě v noci a úplně mrtvo, ta Paříž východu a Novosibirsk západu, jen sem tam se plouží norek podivnej, nějakěj houmless chčije na sloup a metaři a vysejpači košů se pomalu hejbaj v oranžovejch vestách jak ta Záchranka - a oni záchranka jsou, vlastně, taková. V zaparkovaný feldě číhají na další den dvě bengy. Pííp.. -chrrr..., je slyšet z jejich vysílačky, mají otevřený vokno a mocně hulej, jakkoli je to neamerický a kdovíjak vlastně protizákonný. Jinak nic. Nikde nic. Žádnej ježek nedupe v listí, kanec nezachrochtá, ani kocourův stín se nemihne mezi zdmi. Proč jsem nejel domu, kurwa? Co tady v tý sračkárně vůbec hledám?!!

A pak jdu okolo Kotvy, toho pajzlu strašnýho na tramwayím přestupu ...a proč si aspoň jedno nedat, když už jsem teda tady?

Jako obvykle, zahulíno příšerně a ty ksichty pekelný, každej zabořenej do svejch utkvělejch vizí, voči prázdný ven a upřený dovnitř, a zvětralý pywa a zářící panáky, ty světýlka ve tmách zkurvenejch životů všelijakejch, proč ne, sráč anilínová na všechno, taky si dám, to bude játro čumět... Přisedám k nějakěj dvěma, nemají nic proti. Vypadají na dobře jetý studentíky, podlitý voči a zpocený vlasy a už nic neříkají, a pak se jeden zvedne a zběsile rychle se wodmotá dozadu, -třísk! - rozrazí dveře od hajzlu a zmizí jak v černý díře. Až navěky. Za chvíli se zvedá i ten druhej, ten Věrnej Kamaráth, a jde za ním, a pak si ho vede pryč, nasračky nasračky milujem život... Asi ho vopustilo nějaký to moc milý děvče.

Netrvá dlouho a přisedá si nějakěj chlápek v rozvázaný kravatě a hnusný košili na který jasně večeřel, ten Úspěšnej, a je asi v mym věku, ale to neví, vypadám na míň. A tak je zfleku chytřej jak hrábě Cippelín a proč tu jako že leju patokki a čumím doblba a marním žití a tak.

-Jen tak.

-Co jen tak? Probůh, chlapče, (jejda, "chlapče"..?, haha..), ...musíš vzít ten osud do vlastních rukou! Musíš se snažit! Ty kontakty, a kontrakty...

-Aha...

-Aha? Mluvíš jak feťák, deklamuje ze svých výšin. Asi zrovna sedí úplně jinde, možná se šel jen vychcat ven z mejdanu nějaký tý západácký firmy a splet si dvěře... Mám se s ním bavit? Nasadíme filozófa? -Osud, jo, můžeš ho trochu řídit, tak jemně - jedeš na velký kládě po řece a ovládáš ji klackem, když se to valí peřejema můžeš sem tam píchnout, popostrčit, usměrnit -

ale nezastavíš, neobrátiš, a pak je tuň, jezero, líně se to převaluje a můžeš kolem sebe píchat jak pako a nic moc to nedělá, když vůbec něco, a pak se to zas rozjede... Ale nee, neříkám nic, seru na něj, jestli má problém ať si vyhoní a tak podobně, že.

Chvilí ještě rejpe a pak asi pochopí že mám na takový debaty ještě moc málo chlastu na oběžný dráze. Von ne, kope to do sebe jak ten mýtickej Wellkej Nassawač, asi bezsebe samým štěstím z toho Smysluplnýho Přicmrndávání.. - a pak ho další a další vodky pomalu vodnesou do toho mlčení a myšlenek temnejch jak černočerná psice a už vypadá jako všichni, jsme taková šťastná rodinka. A pak se mžik blik sebere a zmizí - ani neřekne čau. Hodně štěstí na příští štaci, Milej Mojžíši, ať trefíš na někoho lepšího...

Chvilka krásný samoty, začíná se mi tady líbit. S každým pywkem víc a víc. Líbí se mi mezi těma ztracenejma existencema, jen lhostejnost ke všemu tomu Vnějšímu, a netečnost a bytostná niternost, tichý myšlenky proplouvaj pod stolem bez naděje že si jich kdo všimne a pak jemně přistávají a rozplývají se v loužích rozlitýho pywa, kde se odrážej jak v zrcadlech všechny ty ksichty co vypadaj že vědí vo co jde a stejně dobře vědí že s tím asi nic moc neudělaj - a je jim to dost ukradený. Občas překulej po politým stole nějaký to slovo, nic víc. Je to aspoň trochu daleko od těch zbytečně vyzářenejch pajzlů, kde se různý ty vyvedený hajzlíci překřikujou až jim hlásky přeskakujou kdo jako koho zase líp okrad a jak je teda fakt úžasný a zběsile podstatný mít ty fialový potahy v křápu...

Hyperpajzl u Masaryčky a skoroúplněnový bawory meďoury s temnejma fóliema na sklech, teplický a ústecký značky, a pasáčky černý mokasínky bílý ponožtičky temně mumlaj: -jó, volé, mí drsňackí mafyjáňý.., zlatý řetězy blejskaj a kurwy zpatlaný příšerně v šílenejch oblečcích se klátěj kolem... Masopust v Užgorodu. Sráč.

Jo, je to divný, stačí bejt tři dny venku, toulám se loukama a vidím toho dědka co štípe špalky a mám škuby mu říct - a někdy i řeknu - nechceš píchnout? A pak se vrátím zpátky a po jediným dni mezi těma trotlama permanentně swištěcíma vodnikud nikam, křivákama s jediným cílem - narvat ten vozejk v hypersračce až po vršek - se vracej ty zásadní a jediný myšlénky: zabít vás všechny, hajzlové...

Jo, nejde to, bohužel. Kdo by živil všechny ty nosný pračuráky, co to vedou do zplundrovanejch pekel k prospěchu svýmu, že. Dravýho Doktora Nadšmejda a jeho vychytralý kámoše... Nejde s tím dělat nic. Nebo jo. Vim že musím vypadnout, čím dřív, ale prachy a baráky došly. Kdo ví, rozhlídnou se, možná tady má spousta těch jinejch tlam podobnej průser, napadá mě. A pak zvednu hlavu a oči se setkaj, kejvnu jen tak ze zvyku a ona si přisedne. Holka nějaká, s příšernou zpatlanou fialovou LaPallicí.

Vypadá dost dobře vysmažená, *..-je to v prdeli..*", říká tak nějak hned z voleje, kdoví komu, vlastně, *..-lohlá sem tomu hajzlovi v Nuslích dročku, jen sem se chtěla svízt*, podívá se na mě, *née, nejsem bengó ani nahaněč drožkařskejch mafií, ..-kurwa, ten si mě najde, a to bude strašný...*

-Hmm, říkám, ..-a, jak se jmenuješ?

-To nevíš. A jak ty? Zkoumavě na mě koukne, ..-Prázdná Hlava, co? To by mohlo bejt...

A pak znova zvedne ty očička jak kočička a má v nich plamínky a špendlíkový hlavičky, tiše se zachechtá a pak už je zticha, pomalu lemtá svý piwko a kouká na ty tácky co je na jednom

obrázek zfetovanýho slona a mamlasová tyč, ta píšťala, kterou často krotíš záludnou kobru žízně po všem možným.

Nechci, a přece koukám na tu slepenou fialovou hrůzu a na ty vohlodaný pracky, nesnáším to, a ona to pochopí a jde si sednout jinam. A hle, kde se vzal, tu se vzal - PŘEQUAPPENÍ!!! - volnýho fleku bystře využívá nějakej zsranej smradlavej somrák a hned se dost agresivně vnucuje: *..nemáš prachy? Dej mi..*, huhňá.

Byla's lepší parťák, holko, do prdele.

-Née, zařvu dost hnusně. -No promiň, promiň, jen se ptám, kámo.., odsekne, asi jsem na něj moc velkej a moh by dostat k vánocum natrženou prdel a humusák místo klobouku, a vodsere se jinam.

-No promiň, jen odpovídám, vystřihnu za nim jedovou hadí smyčku. A holka se mezitím zvedá, vobšourává kvůli cigáru, tak jo, jsem velkej žandlmén, hážu watu do automatu a jedny беру a dávám jí je. Nechce si zase sednout zpátky?

Ani náhodou. Není jí patnáct, zná mě. Starou jetou smažku co si chce leda tak zadarmo vrznout, nejlíp ještě lohnout poslední háčko... Mám se hádat?

Sedám si zpátky, nacpu tam rumíka. Huffff... Do hajzlu. Jáá, jáá. Holandsky se jmenuji alkoholista a jsem tady doma. *Lidi se měněj v bufetu*, zpívá šílenej takyalkáč Topol, zná to, ty ksichty jsou pořád ty samý a lidi jiný, sem tam, někdo se jde vychcat a vrací se jinej, a pak se jednou vrátím já a koukám že u mýho stolu se rozvaluje zase někdo cizí. Ale tenhle chlápek agresivní není a tak teda dobrý, proč nepokecat, třeba takový ty obvyklý žvásty, sem tam slovo, a co je jako dobře a co blbě a blbě je toho jak už zvykem víc. *-Na to ti seru, pěšky..*, ozve se řev příšernej odněkud zepředu. Kouknu, a hele, somrák přece jen našel nějakýho sponzora, je děsný jak rychle se stačil zlejt úplně našrot.

-Ale né pěšky, autobusem, říká nějaký další hlas.

-Seru ti na autobus, ječí somrák, *..-seru ti na nějaký čučuvláček, na nějaký debilní chození, seru ti na to! Nejsem žádný sráč malej!!!*

-No nekecej...

-A navíc, já to mám zakázaný!

-Vod koho, prosimtě?

-Vod sebe! Já pojedou autem!

-Jó? A ty máš auto, jo? Kde bys na něj vzal?

-Vymrdal jsem si na něj!

-Chachachááá, ty, jo? Ty jsi v průseru když se máš jít vychcat, ty Viágro...

Vepředu se mlátěj smíchy, somrák utápí svý fantazie v další kořalce a život jde dál, ach jo. Škodíš či neškodíš, kdo posoudí to?

-Hrozný, co?, říká ten chlápek naproti.

-Ále... ani ne.

-Myslíš?

-Hmm, vono..., jsou horší typy.

-Vrazi, no jo.

-Ale ani né, to jsou spíš takový zoufalci. Myslim ty skutečně hnusný.

-Co?

-Průměrnej televizní uprděnc co se pořád třese strachem, co si o něm asi myslej sousedi. Hyperaktivní iniciativní kretén. Užvaněná slepice, ta intrikánská prolhaná kulometná drbna... - dej je dohromady a vyleze ti ta sračka, co je dneska tak populární. Flexibilní - dynamický - loajální... Přelož: vyděšená bonzácká svině, vlezdoprdel, grázl co tě utopí za mobil, za posranou myčku... Sráč v kravatě, s mobilkem...

-No., podívá se na mě nějak tak vyplašeně a dá si rande s Panem Velkým Paňákem. -Chrst, ééééh. Tfu. A pak ho osvíti Paňákov Duch a zjistí, že jeden z těch stínů naproti je nějaký jeho nezřetelný známý, zkusí přesun a zadaří se. A tak teď radši mlčí na druhý straně. A vohničky vajglů narudle blikaj a čoud se líně válí a hraje si se žlutavě žhnoucímá lampama na slepou bábu...

Jdu si dopředu pro dalšího Rumíka, maj tam puštěnou bednu, jde nějaký dokumentík o feťákách - a ten jeden smažka bejvalej říká: -Jo, teď jsem vyléčenej. Mám budík, vždycky zazvoní, pak jdu makat, pak zpátky, vobčas se jdu zchlstat na Klamovku. Pořád dokola. Hroznej život - a je to vůbec život? A proč ho teda žiju, dál a dál? Od budíku k budíku, od pywa k pywu? Vod ničeho k ničemu? Nevim, pořád čekám, něco přece musí přijít..?

Popadá mě záchvat hysterickýho smíchu, kořalové kolem se otáčej.

-Ne, zapomeň, kluku zlej. Nic nepřijde. Už nikdy. A pak ti to jednou dojde, a rezignuješ. Tak, jako všichni. Tady...

-Kurwa.

Haha, cejtim kolem. Snad to už znaj...

Boha. Vlastně bych měl sedět v díře u sčítačky dokud je čas, a než mě zase chytne pod krkem ta hyena nutnýho poskakování v nějakým přitroublým hnusarbajtu, měl bych napálit Cippelíny na plný koule a škrabat a škrabat a taky přetahovat, aby se i starý věci daly různě wowordovávat a ničit s nima cizí nevinný lidi, různě jim wobracet mossky do remossky a tak fšeliyak. Místo toho do sebe cpu panáka za panákem a hážu kolem swalnatý pohledy (*prachy*

nedávám!) a pak už miň, další pywo a další panák a pomalu začínám žvanit sám se sebou, to bejvá, jedna smažka říká druhý jak zblblá a vobě jsou jeden, Fakis Chrochtakis.

Jako vždycky, z temnejch hlubin přicházej strašit nosný vzpomínky. Nebo mi cpou kdejaký zamlžený asociace ti dva dědci v rohu? Starý arbajtři... Září 1980, kolem devátý, trochu prší a buben cívkonavíječky v hale za dřevěnou chladičkou v ČKD se pomalu točí, času dost, fabrikou se projíždí Náměstek-Tayemnik ve Volze a pokyvuje, dobře, dobře, soudruzi, žádný opilec, se Sovětským sfazem na věčné časy a nikdy jinak, courám se auch ein Stachanovetz s lahváčema z kantýny, uhybám zdivočelejím ještěrkám a vzadu zašitá za bubnama woppřená wozed' chlastá ta stará třicítka Lucka RUM z ľaaahwe, kuželky mi zvoněj v síťovce a v čínách mi čwachtá, kappiki kap padá voda do louží a přimaštěnou LaPallicí se motaj myšlénky - stanu se jednou, až budu taky tak děsně starej, tayemnikem nebo Luckou? Hahaquíiz... Tý budeš PARTIE, říká mi wopárlet pozdějc ta rozteklá megamegera a vyesmeraldovaným sajrajtem se jí potměšile plížejí stíny jak se pak dycinky po tom "úletu" překrawatuju a womobílkuju a milijóni se sypou a líznem si červenou mazdičku, koupíme plastovou lavičku. A taky ty trouby a myčky a sekačičky na travičky a sedačku a pračku a ždímačku a naše úžasný vymydlený dětičky se budou jmenovat Jennifer a Tobias, nejsme žádnéj póvl, MY čučuvláčkem nejezdíme, a... A?

A gówno.

Narodil jsem se v Jihlavě, mám křečový žíly na hlavě. A taky už dost, pomalu svítá, je čas přeparkovat. Platím, jdu ven, a před hospou stojí ta fialová holka opřená o klandr a tentokrát kejvne ona a jdem spolu na tramway. Žádná nejede a tak dáváme cígo na refugiu a slyším se jak říkám:

-Neboj, můžeš se u mě schovat, mám volnej pelíšek, jen pro tebe, nechci tě z fleku voptákovat...

A ona se na mě podívá jak na úplnýho idiota a řekne:

-Co to žvaníš? Jedu do Nuslí, seru na to. Ať to mám za sebou.

x x x